

anderledes, og i kinesiske restauranter og butikker er det helt synligt, at det giver status at spise kød. Og at producere 1 kg kød kræver mellem 5 og 15 kg korn, så enhver kan nok forstå, at øget befolkningstilvækst og ændrede spisevaner har medført en enorm efterspørgsel på fødevarer. Og det er tvivlsomt, om landbruget kan følge med de pågældende steder.

Det hører også med til billedet, at mange lande ser det som en vigtig sikkerhedspolitisk brik at være selvforsynende med fødevarer og derfor lukker for den primære import.

Det kinesiske samfund undergår i disse år en udvikling hen imod åbne grænser og mere frihandel. Kina må også indse, at de frihandelsgevinster, landet allerede har opnået i den traditionelle samhandel, også kan overføres til fødevarerforsyningen. Der må øgede liberaliseringer til, ellers ender det med hungersnød og dermed helt sikkert i sikkerhedsmæssig ustabilitet. Kina kan ikke brødføde sig selv, men det kan verdensmarkedet og det både hurtigt og til den billigste pris – sådan virker kapitalismen, og det må selv kineserne, SF og Enhedslisten lære at leve med.

Det er ikke kun Kina, der har disse problemer, men det er nok her, at de på sigt bliver størst. Fødevarerforsyningen er naturligvis også katastrofal i mange andre lande i den tredje verden. Også her kan en del af problemerne relateres til den fraværende frihandel.

Og hvad er så Danmarks rolle? Ja, hvis ikke vi skal pådrage os et ansvar for de sultende i den tredje verden og blot betale os til en god samvittighed et par gange om året ved indsamlinger forskellige steder, ja, så må Danmark som landbrugsnation bidrage med vores gode landbrugsjord. Det vil sige, at braklægning af den gode danske landbrugsjord må afvikles. Vi kan ikke tillade os den luksus at braklægge god og nyttig landbrugsjord, mens borgerne i andre lande hungre efter det daglige brød, og her kan vel også nævnes skovrejsningen i Danmark. Skovrejsningen, som er politisk bestemt, betyder også, at store arealer af god landbrugsjord tages ud af produktion. Spørgsmålet er, om vi i Danmark, blot fordi nogle politikere er hoppet på CO₂-vognen, skal tillade os den luksus at tilplante landbrugsnyttige arealer. Jeg mener nej.

Det er til at forstå, at borgerne kan sulte på grund af mangel på fødevarer; men at borgerne sulter, fordi god landbrugsjord ligger brak eller tilplantes med skov som resultat af en politisk beslutning, er ikke blot uforståeligt, men tillige

tåbeligt og dumt rent sikkerhedspolitisk og medfører en betydelig risiko.

De forhindringer for et frit landbrug og for den frie verdenshandel, som i høj grad er bestemt af EU, må nedbrydes. Der må foretages omfattende liberaliseringer i verdenshandelen. Den globale efterspørgsel efter korn vil på sigt give højere priser, så omstillingen til lavere verdensmarkedspriser bliver mindre svær. EU's lukkede og meget planøkonomiske marked må nedbrydes og produktionen frigives. En snæversynet landbrugspolitik i EU, som alene har fokuseret på egne forhold, må afløses af reel frihandel mellem landene i EU og resten af verden.

Der er derfor god grund til at stoppe braklægningen af god danske landbrugsjord og indtage allerede braklagte arealer i produktionen igen; men der er også andre vigtige grunde til at øge produktionen. Et samfund bliver rigere af sit produktionsapparat. Større produktion giver større velstand, mere til fordeling og mere velfærd.

Det er meget kortsynet, når politikerne vil begrænse produktionen til det, efterspørgslen i EU tilsiger. Det store globale verdensmarked har ikke interesseret politikerne i EU, bortset fra at de lægger flest mulige forhindringer i vejen for den frie handel og dermed beskytter egne borgere og vælgergrupper.

Det er velkendt, at landene uden for EU har meget svært ved at eksportere til det europæiske marked. Velkendt er hele balladen om de sydamerikanske bananproducenter, der absolut skulle pålægges snævre eksportkvoter for at beskytte unionens egne producenter. Resultatet blev dårligere bananer til alle 350 millioner forbrugere i Europa, og kvoterne var alene til glæde for nogle få spanske bananproducenter for nu blot at nævne et eksempel.

Politikerne er bange for at åbne op for frihandel, fordi de lavere verdensmarkedspriser vil påtvinge de europæiske producenter hård konkurrence – som om konkurrence var skadelig. Nej, konkurrence er godt og tvinger os selv til hele tiden at være effektive og rationelle i vore handlinger, at forny os og at produktudvikle os.

Frihandel og fri konkurrence skaber vækst, større volumener og lavere bæredygtige priser til gavn for alle. Kun ved en tilstrækkelig god produktion kan prisen på og kvaliteten af vore varer blive så god, at vi kan konkurrere på verdensmarkedet til gavn for os selv. Det skaber beskæftigelse og øget rigdom til gavn for den sultende befolkning i den tredje verden, og der-